

der er foreslaaet, synes jeg dog, det er temmelig meget, men paa den anden Side synes jeg, det er noget lidt, hvis man skal opfylde de Krav, som den højtærede Finansminister talte om, og som han sagde havde en Slags Ret til at komme frem. Jeg tror, at vi skal huske ikke blot, at vi endnu befinder os i en Overgangstilstand, men tillige, at der dog er saa mange mørke Punkter. Jeg vil ikke tale om den internationale Tilstand, for den er, som bekendt, ikke god, ikke en Gang tale om den nuværende Krig, for den faar vel sagtens dog Ende, men Tiderne er i det hele underlig urolige og usikre. Jeg beder det høje Ting f. Eks. lægge Mærke til, hvordan det gaar med Statsobligationerne, ikke blot med vore, men overalt. Jeg tror, at det vilde være aldeles umuligt nu at faa et Laan som det, vi tog, et 4 pCt.s Laan til en Kurs af 93 $\frac{1}{2}$. Vi ser, at vore Obligationer staar i en Kurs af 85 og 86, og hvis man vil forsøge at sælge et nogenlunde stort Beløb — det behøver ikke at være Millioner, blot nogle hundrede Tusinder —, er det, efter hvad jeg har erfaret, ganske umuligt at faa en saadan Pris for dem. Denne underlige Afsmag, der er kommet for sikre, rentebærende Obligationer, har ogsaa ytret sig paa et for os meget uheldigt Omraade, nemlig i vore Kreditforeningsobligationers Kurs. Det er noget, man ikke maa tabe af Sigte, at det for Landbruget, for Byggevirksohmheden og for mange Mennesker i andre Erhverv betyder et stort Tab, at Kreditforeningsobligationspriserne stadig gaar ned. Det er jo ikke godt at spaa i den Henseende, men kyniske Folk mener, at Enden er ikke endda. Det Tab, Landet — vi taler altsaa ikke om andre Lande, det maa blive deres Sag — har lidt ved Statsobligationernes og Kreditforeningsobligationernes Nedgang i Pris, er meget stort.

Dertil kommer en anden Omstændighed, hvis Realitet vist ingen kan benægte, nemlig, at det efterhaanden er blevet Dyrtid her til Lands, Livet er for en Mængde Mennesker blevet langt besværligere, end det var for et Aar eller to siden. Naar man tager dette i Betragtning og tillige en anden Ting, nemlig at det vel ikke kan nægtes, naar vi skal være ærlige, at Skatte- lovene, uagtet man ikke kan bebrejde den højtærede Finansminister noget, dog er kommet til at hvile uforholdsmæssig tungt paa den mindre bemidlede Del af Befolkningen, navnlig efter at Dyrtiden er indtraadt, maa det være en Tilskyndelse til at anvende, hvad vi kan, paa en beskeden og forsvarlig Maade — dog indenfor sikre Grænser

— paa at lette Livet og Byrderne for den mindre bemidlede Del af Befolkningen. Jeg synes derfor, man nu rolig kan skride til, hvad der ogsaa vil ske gennem en Revision af de forskellige Love, at forbedre Stillingen med Hensyn til Alderdomsforsørgelse og Forsørgelse af Enkers Børn, med Hensyn til Arbejdsløsheds-kasser o. s. v. Situationen er nu saaledes, at man sikkert tør gaa videre dèr, end vi hidtil er gaaede.

Saa vil jeg med det samme lægge et godt Ord ind for nogle, som sidder meget haardt i det, det er mangfoldige smaa Funktionærer og en Mangfoldighed af smaa Pensionister. Det har altid syntes mig — det kan være, jeg tager fejl deri — at være en Uretfærdighed, naar man forhøjede Lønnen, som vi har gjort i den senere Tid, og som Følge deraf Pensionerne for saadanne smaa Funktionærer, at man da lod de gamle være uberørte af denne Forhøjelse. Pensionen skulde dog vel være en beskeden Ydelse til en saadan Funktionær, der havde tjent tro, en Ydelse, som satte ham i Stand til at leve anstændigt; men naar man med Hensyn til dem, der i Øjeblikket er i Stilling, dømmer, at de ikke under de forhaandenværende Forhold kan leve anstændigt, saa maa man logisk anvende den samme Betragtning overfor dem, der har været i Stilling. Jeg vilde, som sagt, gerne lægge et Ord ind for disse smaa Pensionister og Funktionærer.

Derimod tror jeg ikke, man skal vove sig videre; lad os dog først se, hvorledes det stiller sig; lad os ikke komme ind paa nye store Reforme, der koster mange Penge. Jeg kan gerne sige, skønt alle kan tænke det, at jeg her især tænker paa Retsreformen. Efter min Mening vil den koste meget, meget mere, end de fleste af de Herrer tror. Jeg tror, at naar man vil indføre den, skal man stryge alt, hvad der hedder Tilskud til Arbejds-løsheds-kasser og Enkeforsørgelse, for den alene vil skaffe Underskud paa Finans-loven, naturligvis, men tillige paa det kommende Statsregnskab. Retsreformens Gennemførelse vil blive meget dyr, og efter min Mening vil man ikke faa tilstrækkelig Valuta for Pengene. Jeg kan ikke være enig med dem, der siger, at der ingen Fremskridt er i denne Lov, tværtimod, paa mangfoldige Punkter mener jeg, der er Fremskridt, men der er ikke nok, og de er ikke Betalingen værd; Spørgsmaalets Løsning kan dog endelig ogsaa udsættes en Tid endnu. Jeg skal bemærke, at der nu er kommet en særlig